

[Lene Bro.]

sig, at det var grunden til, at moderen gav op og forsøgte at få sit barn anbragt på en institution, men måske kunne indse, at dette at bortadoptere barnet til faderen og dermed overgive myndigheden ville give barnet en bedre chance. Her kan myndighedsalderen altså spille ind.

Det tredje punkt i lovforslaget vedrører den familieretlige erklæring. Efter gældende praksis har barnets biologiske forældre mulighed for at tilbagekalde et meddelt samtykke til adoption indtil bevillingens udstedelse. Dette har, hvor barnet i nogen tid har været i pleje hos dem, der søger bevilling til adoption, i nogle tilfælde givet anledning til så uheldige følelsesmæssige konflikter, at det fortjener den allerstørste opmærksomhed. Derfor finder jeg det rimeligt at begrænse tidsrummet for tilbagekaldelse af samtykkeerklæringen til 12 måneder.

Det sidste punkt vedrører de såkaldte glemte børn. Der har fra flere sider i denne sal været rejst spørgsmålet om det rimelige i, at børn uden det, jeg kalder rimelig kontakt med forældrene, tilbageholdes fra eventuel adoption, og ministeren har ret, jeg tænker mest på institutionsbørnene. Personlig finder jeg det rigtigt, at hvis et barn ikke har haft en rimelig kontakt med sine biologiske forældre gennem 2 år, bør dette barn have en chance for en barndom og en tilværelse med et andet forældrepar. Vi taler så meget om at varetage barnets tarv, men somme tider griber jeg mig selv i at tænke, hvor megen ærlighed der egentlig ligger i denne formulering. Nogle vil sikkert begynde at diskutere, hvad rimelig kontakt er. Nu vel, det kan være et eventuelt julekort, det kan være en eventuel pakke til fødselsdagen, der arriverer på institutionen, men er det rimelig kontakt? Jeg mener, at det kan diskuteres, hvad der skal ligge i dette, og det er jeg også villig til i det folketingsudvalg, der formentlig bliver nedsat.

Der kan også være et hensyn at tage til forældrene, selvfølgelig kan der det. Der er mange, der er nødt til at anbringe deres børn på en institution, men de mennesker, der er nødt til det, vil givet også holde det, jeg kalder rimelig kontakt med børnene.

Ingen er vel interesseret i at skade disse forhold, men det er mit absolutte indtryk, at der er en tværpolitisk enighed i dette ting

om, at den tilværelse, vi byder de såkaldte glemte børn, ikke altid lever op til det ansvar, vi har som folkevalgte til at varetage befolkningens interesser. Befolkningen er også børnene, og jeg foreslår derfor, at børn ikke må kunne glemmes i mere end 2 år. Det er lang tid, men vi må erkende, at der er praktiske ting, der tager tid. Alle parter bør have en chance, derfor 2 år, hvis der ikke har været vist rimelig interesse.

Jeg ved, hvor mange plejeforældre der går i uvished om mulighederne for at beholde det barn, der er blevet knyttet til dem. Jeg ved, hvor mange børn der går og venter på at få en rimelig behandling, fordi de er sat i verden; de har krav på en barndom, på en familie. Tallene ligger for Danmark med Grønland tæt på de 500. Disse tal er uofficielle, og de er uofficielle, fordi de ikke pynter i nogen statistikker, men det er børn, dette høje ting har et ansvar over for. Der har været udvist stor tålmodighed i flere år fra spørgerne i dette ting, men der har ikke været uenighed om, at vi måtte løse dette problem. Nu beder jeg ministeren løse problemet, og jeg ønsker som sagt ikke at tilside sætte udvalgsarbejdet, men jeg ønsker at træde til, fordi det er på høje tid, vi påtager os et ansvar og løser dette problem her og nu i denne samling. Der er problemer, som det kan tage tid at løse, de problemer, som udvalget arbejder med, men her er der nogle menneskelige problemer, som vi kan løse allerede i denne samling. Jeg vil appellere til det høje ting og til ministeren om, at vi viser, at vi er os dette ansvar bevidst, og ned sætter det udvalg og diskuterer de problemer, der kan være, måske især vedrørende de to sidste punkter, sådan at vi med værdighed kan gå en sommerferie i møde.

Hanne Budtz: Da mit partis ordfører, fru Lis Møller, ikke er til stede i dag, skal jeg på det konservative folkepartis vegne gøre nogle bemærkninger til lovforslaget.

Jeg kan sige straks, at der er en del synspunkter i det, vi er helt enige i. Noget helt andet er udformningen af det, som efter min mening lader en hel del tilbage at ønske. Men helt principielt vil jeg gerne sige, at på et så stort og vigtigt område som dette, er det ikke heldigt at lave noget lapperi i form af ændringer af enkelte paragraffer. Fru Lene Bro var selv inde på, at hun også